

Radioaktivna ljubav C14 prema čovjeku

U ovom članku je opisan uticaj latentne zagađenosti na čovjeka kao pojedinca i na društvo, kako na lokalnom, tako i na globalnom nivou. Takođe, biće riječi i o nemarnosti naroda sa Balkana, iz Crne Gore i Pljevalja, po pitanju NJIHOVE životne sredine i NJIHOVOG zdravlja.

Predivno parče plavog neba, ograničeno šumama crnogorice i svijetlih hrastova, koji pamte više nego što čovjek ikada mogaše, svjedoče o idiličnom životu. Kako da ne. Kada bi progovorili, čuli bismo krike užasnije od bilo kojih kroz istoriju; čuli bismo tugu prirode i očajnički vapaj za milosrđem. Jer, zaista priroda mnogo trpi, a malo govori – ona je introvert svojstven sebi, a čovjeku nedokučiv. Barem u Pljevljima je ta priroda trovana „na kašičicu“ punu dvadeset jednu godinu radioaktivnim ugljenikovim izotopom C14 i kao takva je izmučena od „predivne“ radioaktivne ljubavi. Kao takva priključena je na „vještačka pluća“, gdje umjesto vitalnih gasova u nju filtriraju otrove i raznovrsne kancere, ne razmišljajući o sebi.

Niz studijskih proučavanja i ispitivanja urbanog područja opštine Pljevlja, vođenih od strane eminentnih stručnjaka pokazala su da „plemeniti“ ugalj, koji izdržava istrijebljena Pljevlja, sadrži radioaktivni izotop ugljenika C14 koji ima degenerativno dejstvo na hromozomsku garnituru čovjekovih, a i uopšte živih ćelija. Koji, na taj način ima veoma negativno dejstvo kako direktno tako i indirektno na cjelokupnu pljevaljsku populaciju. Pored degenerativnog dejstva na genetiku, djeluje i u pogledu stvaranja maligniteta, od kojih godišnje u Pljevljima umre relativno visok broj ljudi. I mi poslije kažemo kako u ekološkoj državi vladaju uslovi ekološke čistoće. Znajmo da nisu zagađenja isključivo ona koja se mogu vidjeti golim okom, niti se zagađenje može prikazati fotografijom, jer se tu radi o minornim problemima u odnosu na one koje ne vidimo. Pored ovog vida ljubavi čovjeka i neprijatelja njegovog, u Pljevljima su poznate i *particulate matter* čestice samo po skraćenici. Ni po čemu više. I pored ovako tegobnih situacija, nacionalna televizija prikazuje problem južnijih predjela sa vodom za piće, ne realizujući kako je pojedinima neobična vijest o ispravnosti iste, uz neznanje o onome što ih decenijama satire.

Mnogi pisci, velikani naše, a i svjetske književnosti i istorije, govorili su baš o boljkama kojima je teško ući u trag i koje kao skrivene razaraju čovjeka. Upravo ta fizička manifestacija, kakve su gorepomenute posljedice, proističe iz najvećeg tumora čovječanstva, onog koji postoji od kada je svijeta i vijeka – čovjekove neispravne i nečiste misli. I takav čovjek, nesaosjećajan sa prirodom, a što mu nije u prirodi, vodi ljubav sa (po)grešnim, i ne razmišljajući o plodu tog nezdravog odnosa. O plodu, koji ga vodi samouništenju.

Moramo biti svjesni da ni ekologija, a ni ekološka misao neće biti produktivni dok god se ekološka svijest ne podigne na mnogo visok nivo, na kome bi pojedinci shvatili da su njihov novac i ekonomski prosperitet mizerne stvari u odnosu na živote mnogih, utrošene uzalud, prinesene kao žrtve ideologiji i materijalnom. Moramo biti svjesni da nisu samo Pljevlja ta u kojima se pogrešno misli i razmišlja i u kojima se priroda ugnjetava i biva mučena. Mnogo je takvih mjesta, mnogo je takvih država; a zbog njih, takav nam je svijet! Pojedinci su slabašni, ali ni mi, ovakvi, ne trebamo da ugasimo naše svijeće i zatvorimo knjige ekološke propovijedi! Borimo se, uz saznanje da je, kako kaže jedan profesor fizike, „ekologija najveće čovjekovo blago, ali tek onda kada čovjek shvati o čemu se tu radi i nauči kako da je primjenjuje“.